

напрѣдъ тя хранѣла, радостно я посрѣщнали, а пѣтелтътъ изпѣлтъ: „Кукури-гу, златна Мария си иде“!

А майка ѝ, безъ да я познае, покланя ѝ се като на царска дъщеря, която я *удостоява съ посѣщение*. Мария отговорила: „Обична ми, майко, не ме ли познавашъ вече? Азъ съмъ Мария“!

Ето че и сестрата иде сжщо тѣй *изненадана* и очудена, както майката, но и двѣтъ пълни съ *завистъ*.

Мария разказала, какво чудо е станало съ нея и какъ станала позлатена. Майката я приела добръ ѝ се отнасяла по прилично, отколкото прѣди. Всички почнали да уважаватъ и обичатъ Мария. Наскоро тя си намѣрила единъ младъ и честенъ мъжъ и щастливо си живѣла.

4.

Другата Мария отъ день на день ставала по-завистлива, догдѣто най послѣ рѣшила да избѣга, за да се върне и тя позлатена. Майката ѝ дала за въ пѣтъ сладки *корабета* и вино. Когато обѣдвала на кѣра, покрай нея прѣхврѣквали птиченца, за да си поклѣвнатъ и тѣ, ала тя ядосано ги пропѣдила. Въ това врѣме всички *корабета*, *незабѣлѣзано* се прѣввърнали на пепелъ, а виното ѝ — на мѣтна вода. Вечеръта Мария сжщо тѣй стигнала до чуднитѣ порти на страшния човѣкъ. Гордо, гордо тя влѣзла прѣзъ златната порта и почукала на кѣщнитѣ врата. Слѣдъ като човѣкътъ ѝ отворилъ и я попиталъ, какво желае, тя остро му отговорила: „Азъ искамъ тукъ да прѣнощувамъ!“ А той пробѣбралъ: „Влѣзъ!“ Слѣдъ туй я попиталъ: „При кого искашъ да спишъ: при мене или при тѣзи котки и кучета?“